Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

20 май 2021 година*

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Контрол по границите, убежище и имиграция — Политика относно убежището — Директива 2013/32/ЕС — Общи процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила — Молба за международна закрила — Основания за недопустимост — Член 2, буква р) — Понятие за последваща молба — Член 33, параграф 2, буква г) — Отхвърляне от държава членка на молба за международна закрила като недопустима поради отхвърлянето на предходна молба, подадена от заинтересованото лице в трета държава, сключила с Европейския съюз споразумение относно критериите и механизмите за определяне на държавата, компетентна да разгледа молба за убежище, която е подадена в една от държавите, страни по това споразумение — Окончателно решение, взето от Кралство Норвегия“

По дело C-8/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Административен съд Шлезвиг-Холщайн, Германия) с акт от 30 декември 2019 г., постъпил в Съда на 9 януари 2020 г., в рамките на производство по дело

L.R.

срещу

Bundesrepublik Deutschland

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras (докладчик), председател на състава, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: H. Saugmandsgaard Øe

секретар: M. Krausenböck, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 декември 2020 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Bundesrepublik Deutschland, от A. Schumacher, в качеството на представител,

– за германското правителство, от J. Möller и R. Kanitz, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

– за Европейската комисия, първоначално от G. Wils, A. Azéma и M. Condou-Durande, а впоследствие от G. Wils, A. Azéma и L. Grønfeldt, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 март 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60).

2 Запитването е отправено във връзка със спор между L. R. и Bundesrepublik Deutschland (Федерална република Германия) относно законосъобразността на решение на Bundesamt für Migration und Flüchtlinge — Außenstelle Boostedt (Федерална служба за миграцията и бежанците, подразделение Бощет, Германия) (наричана по-нататък „Службата“), с което молбата за международна закрила на L.R. е отхвърлена като недопустима.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2011/95/ЕС

3 Съгласно член 1 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9) целта на тази директива е да се установят стандарти за определянето на граждани на трети държави или на лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, и за съдържанието на предоставената закрила.

4 Член 2 от тази директива, озаглавен „Определения“, предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

а) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на субсидиарна закрила, както са определени в букви д) и ж);

б) „лице, на което е предоставена международна закрила“ означава лице, на което е предоставен статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, както са определени в букви д) и ж);

в) „Женевска конвенция“ означава Конвенцията за статута на бежанците, съставена в Женева на 28 юли 1951 г., [*Recueil des traités des Nations unies*, том 189, стр. 150, № 2545 (1954 г.)], изменена с [Протокола за статута на бежанците, подписан в Ню Йорк на] 31 януари 1967 г.;

г) „бежанец“ означава гражданин на трета държава, който поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група[,] се намира извън държавата, чийто гражданин е, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава, или лице без гражданство, което, като се намира по горепосочените причини извън държавата на предишното си обичайно пребиваване, не може или поради такива опасения не желае да се завърне в нея, и по отношение на което не се прилага член 12;

д) „статут на бежанец“ означава признаването от държава членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец;

е) „лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство, които не отговарят на условията за бежанец, но за които има сериозни основания да се смята, че ако бъдат изпратени обратно в държавата на произход, или в случай на лице без гражданство — в държавата на предишното му обичайно пребиваване, биха били изложени на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, и по отношение на които не се прилага член 17, параграфи 1 и 2, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрилата на тази държава;

ж) „статут на субсидиарна закрила“ означава признаването от държава членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

з) „молба за международна закрила“ означава искането, отправено от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, за закрила от държава членка, което може да бъде разглеждано като лице, искащо да получи статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, и което лице не иска изрично друг тип закрила извън приложното поле на настоящата директива, която може да бъде предмет на отделна молба;

[…]“.

Директива 2013/32

5 Член 2, букви б), д) и р) от Директива 2013/32 гласи:

„За целите на настоящата директива:

[…]

б) „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива [2011/95], за която се кандидатства отделно;

[…]

д) „окончателно решение“ е всяко решение, с което се постановява[дали] гражданинът на трета страна или лицето без гражданство получава статут на бежанец или статут на лице под субсидиарна закрила по силата на Директива [2011/95], и което не [подлежи на] обжалване в рамките на глава V от настоящата директива, независимо дали това обжалване има или няма като следствие разрешаването на кандидата да остане на територията на съответните държави членки в очакване на решение;

[…]

р) „последваща молба“ означава молба за международна закрила, подадена след вземането на окончателно решение по предишна молба, като това включва и случаите, когато кандидатът изрично е оттеглил молбата си, и случаите, когато решаващият орган е отхвърлил молбата след нейното негласно оттегляне в съответствие с член 28, параграф 1“.

6 Съгласно член 33, параграф 2 от тази директива:

„Държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако:

а) друга държава членка е предоставила международна закрила;

б) страна, която не е държава членка, се счита за първа страна на убежище за кандидата по силата на член 35;

в) страна, която не е държава членка, се счита като сигурна трета страна за кандидата съгласно член 38;

г) молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива [2011/95]; или

д) лице на издръжка на кандидата е подало молба, след като в съответствие с член 7, параграф 2 се е съгласило, че неговият случай е част от молбата, която е подадена от негово име, и когато не са налице обстоятелства в положението на лицето на издръжка, които да оправдават отделна молба“.

Регламент „Дъблин III“

7 Съгласно член 48, първа алинея от него Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31, наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“), отменя и заменя Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета от 18 февруари 2003 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държава членка, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 50, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 56), заменил в съответствие с член 24 от него Конвенцията за определяне на държавата, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите — членки на Европейските общности, подписана в Дъблин на 15 юни 1990 г. (ОВ C 254, 1997 г., стр. 1, наричана по-нататък „Дъблинска конвенция“).

8 В глава II от Регламент „Дъблин III“, озаглавена „Общи принципи и гаранции“, член 3, озаглавен „Достъп до процедурата за разглеждане на молба за международна закрила“, предвижда в параграф 1:

„Държавите членки разглеждат всяка молба за международна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, който подава молба на територията на която и да било от тях, включително на границата или в транзитните зони. Молб[ата] се разглежда[…] от една-единствена държава членка, а именно от онази, за която критериите, предвидени в глава III, сочат, че е компетентна за това“.

9 В глава V от този регламент член 18, озаглавен „Задължения на компетентната държава членка“, предвижда в параграф 1:

„1. Компетентната държава членка по смисъла на настоящия регламент[…] е длъжна:

[…]

в) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, гражданин на трета държава или лице без гражданство, което е оттеглило молбата си в процес на разглеждане и е подало молба в друга държава членка или което се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване;

г) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, гражданин на трета държава или лице без гражданство, чиято молба е била отхвърлена и който е подал молба в друга държава членка или който се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване“.

10 Член 19 от Регламент „Дъблин III“ е озаглавен „Прекратяване на компетентност“ и гласи в параграф 3 следното:

„Задълженията, определени в член 18, параграф 1, букви в) и г) се прекратяват, когато компетентната държава членка, когато от нея е поискано да приеме обратно кандидат или друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), е в състояние да установи, че въпросното лице е напуснало територията на държавите членки в изпълнение на решение за връщане или заповед за извеждане, издадено след оттеглянето или отхвърлянето на молбата.

Молба, подадена след ефективно проведено извеждане, се счита за нова молба и дава началото на нова процедура за определяне на компетентната държава членка“.

Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия

11 Споразумението между Европейската общност и Република Исландия и Кралство Норвегия относно критериите и механизмите за определяне на държавата, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в държава членка, или в Исландия или Норвегия — Декларации (ОВ L 93, 2001 г., стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 110, наричано по-нататък „Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия“) е одобрено от името на Общността с Решение 2001/258/ЕО на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ L 93, 2001 г., стр. 38; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 108).

12 Съгласно член 1 от това споразумение:

„1. Разпоредбите от Дъблинската конвенция, изброени в част 1 от приложението към настоящото споразумение и решенията на комитета, създаден с член 18 от Дъблинската конвенция, изброени в част 2 на гореупоменатото приложение, се изпълняват от страна на [Република] Исландия и [Кралство] Норвегия и намират приложение в техните взаимоотношения и в отношенията им с държавите членки при условията на параграф 4.

2. При условията на параграф 4 държавите членки прилагат разпоредбите, посочени в параграф 1, по отношение на Исландия и Норвегия.

[…]

4. За целите на параграфи 1 и 2 упоменаването на „държави членки“ в разпоредбите, които са предмет на приложението, следва да се тълкува като обхващащо и [Република] Исландия и [Кралство] Норвегия.

[…]“.

Германското право

AsylG

13 Член 26a („Сигурни трети страни“) от Asylgesetz (Закон за убежището), в редакцията му, приложима към фактите по главното производство (наричан по-нататък „AsylG“), гласи:

„(1) Чужденец, пристигнал от трета страна по смисъла на член 16a, параграф 2, първо изречение от Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Основен закон на Федерална република Германия) (сигурна трета страна), не може да се позовава на член 16a, параграф 1 от Основния закон на Федерална република Германия. […]

(2) Сигурни трети страни са, освен държавите — членки на Европейския съюз, изброените в приложение I държави […]“.

14 Член 29 („Недопустими молби“) от AsylG гласи:

„(1) Молбата за убежище е недопустима, когато:

[…]

5. в случай на последваща молба по член 71 или при повторна молба по член 71a не се провежда нова процедура за предоставяне на убежище. […]“.

15 Член 71a от AsylG е озаглавен „Повторна молба“ и предвижда:

„(1) Когато чужденецът, след като получи отказ в процедурата по предоставяне на убежище в сигурна трета страна (член 26a), за която се прилагат разпоредбите на [Европейския съюз] относно компетентността за провеждане на процедура за предоставяне на убежище или с която Федерална република Германия е сключила съответен международен договор, подаде молба за убежище (повторна молба) на федералната територия, нова процедура по предоставяне на убежище се провежда единствено ако Федерална република Германия е компетентна за

провеждането на процедурата по предоставяне на убежище и са налице предпоставките по член 51, параграфи 1—3 от Verwaltungsverfahrensgesetz (VwVfG) (Закон за административното производство); съответната проверка се извършва от [Службата]. […]“.

16 В приложение I към член 26а от AsylG са посочени следните държави:

„Норвегия

Швейцария“

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

17 На 22 декември 2014 г. L.R., ирански гражданин, подава до Службата молба за убежище.

18 При разглеждането на тази молба се установява, че L.R. вече е подал молба за убежище в Норвегия.

19 Сезирано с молба за поемане на отговорност за L.R., Кралство Норвегия уведомява с писмо от 26 февруари 2015 г. Службата, че на 1 октомври 2008 г. въпросното лице е подало молба за убежище до норвежките власти, която е отхвърлена на 15 юни 2009 г., и че на 19 юни 2013 г. то е предадено на иранските власти. Кралство Норвегия отказва да поеме отговорност за L.R., с мотива че компетентността му е отпаднала по силата на член 19, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“.

20 Поради това Службата започва проверка по молбата за убежище на L.R. и с решение от 13 март 2017 г. я отхвърля като недопустима на основание член 29, параграф 1, точка 5 от AsylG. Службата приема, че става въпрос за „повторна молба“ по смисъла на член 71а от AsylG и че предпоставките по член 51, параграф 1 от Закона за административното производство за провеждането на нова процедура за предоставяне на убежище не са налице, тъй като фактите, представени от L.R. в подкрепа на молбата му, като цяло не изглеждат правдоподобни.

21 L.R. сезира запитващата юрисдикция с жалба срещу това решение на Службата, като главно иска да му бъде признат статут на бежанец, при условията на евентуалност — да му се предостави „субсидиарна закрила“, а при условията на евентуалност спрямо предходното — да се установи, че съгласно германското право извеждането в случая е забранено. С определение от 19 юни 2017 г. запитващата юрисдикция, като уважава подадената от L.R. молба за допускане на обезпечителни мерки, признава суспензивното действие на тази жалба.

22 Запитващата юрисдикция отбелязва, че за да може да се произнесе по висящия пред нея спор, ѝ е необходимо да се изясни въпросът дали дадена молба за международна закрила може да се квалифицира като „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) от Директива 2013/32, когато първата процедура, приключила с отхвърлянето на такава молба е била проведена не в друга държава — членка на Съюза, а в трета държава, а именно Норвегия.

23 В това отношение запитващата юрисдикция уточнява, че макар в решението на Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) от 14 декември 2016 г. да не е даден отговор на този въпрос, счита, че за „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) от Директива 2013/32 може да става въпрос, когато първата процедура, приключила с отхвърлянето на първата молба за международна закрила на заинтересованото лице, е била проведена в друга държава членка.

24 Запитващата юрисдикция признава, че както от текста на член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, букви б), д) и р) от Директива 2013/32, така и от общия разум на тази директива следва, че дадена молба за международна закрила може да се квалифицира като „последваща молба“ само ако „окончателното решение“, с което е отхвърлена „предходна молба“ на същия молител, е било прието от държава членка. Всъщност според тази юрисдикция от член 2, букви б) и д) от Директива 2013/32 следва, че такава „предходна молба“, както и приетото по нея окончателно решение, трябва да се отнася до закрилата, предоставяна с Директива 2011/95, чиито адресати са единствено държавите членки.

25 Запитващата юрисдикция обаче е склонна да приеме, че Директива 2013/32 трябва да се тълкува по-широко в контекста на асоциирането на Кралство Норвегия към общата европейска система за убежище, основано на Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия. Разбира се, Кралство Норвегия не е обвързано от Директиви 2013/32 и 2011/95, но норвежката система за убежище, както от материална, така и от процесуална гледна точка, е равностойна на предвидената в правото на Съюза. При това положение би било в противоречие със смисъла и целта на общата европейска система за убежище, както и с асоциирането на Кралство Норвегия към нея, държавите членки да бъдат задължени в случай като разглеждания в спора по главното производство да провеждат цялостна първа процедура по предоставяне на убежище.

26 При тези обстоятелства Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Административен съд Шлезвиг-Холщайн, Германия) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съвместима ли е с член 33, параграф 2, буква г) и с член 2, буква р) от Директива [2013/32] национална правна уредба, съгласно която молба за международна закрила може да бъде отхвърлена като недопустима последваща молба, когато първата процедура по предоставяне на убежище, приключила с постановяване на отказ, не е била проведена в държава — членка на Съюза, а в Норвегия?“.

По преюдициалния въпрос

27 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила, по смисъла на член 2, буква б) от тази директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета страна или от лице без гражданство, чиято предходна молба за предоставяне на статут на бежанец, подадена до трета държава, прилагаща Регламент „Дъблин III“ в съответствие със Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия, е отхвърлена от тази трета държава.

28 Като начало следва да се отбележи, че в акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция изхожда от постановката, че член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32 се прилага по отношение на нова молба за международна закрила, която е подадена до държава членка, след като предходна молба, подадена от същия молител до друга държава членка, е отхвърлена с „окончателно решение“ по смисъла на член 2, буква д) от тази директива. В становището си, представено пред Съда, германското правителство споделя този подход.

29 За сметка на това в становището си, представено пред Съда, Европейската комисия поддържа, че новата молба за международна закрила може да се квалифицира като „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) и на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 само ако е подадена до държавата членка, чиито компетентни органи са отхвърлили с окончателно решение предходна молба на същия молител.

30 Тъй като обаче поставеният въпрос се отнася до молба за международна закрила, която е подадена до държава членка след отхвърляне на предходна молба, подадена от същия молител до трета държава — страна по Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, е необходимо само да се определи дали такава молба представлява „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) и на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32.

31 Предвид това следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 изброява изчерпателно случаите, в които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима (решение от 19 март 2020 г., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, т. 29 и цитираната съдебна практика).

32 Според запитващата юрисдикция единствено член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 би могъл да обоснове отхвърлянето на молба като тази, предмет на главното производство, като недопустима.

33 Тази разпоредба предвижда, че държавите членки могат да отхвърлят молба за международна закрила като недопустима, когато става въпрос за последваща молба, във връзка с която не са налични или не са били представени от молителя нови обстоятелства, свързани с въпроса дали същият отговаря на условията за предоставяне на международна закрила по силата на Директива 2011/95.

34 Понятието „последваща молба“ е определено в член 2, буква р) от Директива 2013/32 като нова молба за международна закрила, подадена след вземането на окончателно решение по предходна молба.

35 Така това определение съдържа понятията „молба за международна закрила“ и „окончателно решение“, които също са дефинирани в член 2 от тази директива, съответно в буква б) и буква д) от него.

36 Що се отнася, на първо място, до понятието „молба за международна закрила“ или „молба“, то е определено в член 2, буква б) от Директива 2013/32 като искане за закрила „от държава членка“, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2011/95.

37 Така от ясния текст на посочената разпоредба следва, че отправената до трета държава молба не може да се разглежда като „молба за международна закрила“ или „молба“ по смисъла на тази разпоредба.

38 Що се отнася, на второ място, до понятието „окончателно решение“, то е определено в член 2, буква д) от Директива 2013/32 като всяко решение, с което се постановява дали гражданинът на трета страна или лицето без гражданство получава статут на бежанец или статут на лице под субсидиарна закрила по силата на Директива 2011/95 и което вече не подлежи на обжалване в рамките на глава V от Директива 2013/32.

39 Взетото от трета държава решение обаче не може да попада в обхвата на това определение. Всъщност Директива 2011/95, чиито адресати са държавите членки, но не и третите държави, не само предвижда статута на бежанец, така както той е установен в международното право, а именно Женевската конвенция, но урежда и режима на субсидиарна закрила, който, както следва от съображение 6 от тази директива, допълва правилата относно статута на бежанец.

40 С оглед на тези обстоятелства и без да се засяга отделният въпрос дали понятието „последваща молба“ е приложимо към новата молба за международна закрила, подадена до държава членка, след като друга държава членка е отхвърлила с окончателно решение предходна молба, от тълкуването на букви б), д) и р) на член 2 от Директива 2013/32 следва, че подадената до държава членка молба за международна закрила не може да се квалифицира като „последваща молба“, ако е подадена, след като трета държава е отказала на молителя статут на бежанец.

41 Следователно наличието на предходно решение на трета държава, с което е отхвърлена молба за предоставяне на статут на бежанец, така както този статут е предвиден в Женевската конвенция, не дава основание да се квалифицира като „последваща молба“ по смисъла на член 2, буква р) и на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32 молба за международна закрила по смисъла на Директива 2011/95, подадена от заинтересованото лице до държава членка след приемането на това предходно решение.

42 Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия не налага друг извод.

43 Несъмнено по силата на член 1 от това споразумение Регламент „Дъблин III“ се прилага не само от държавите членки, но и от Република Исландия и Кралство Норвегия. Така в случай като разглеждания в главното производство, при който заинтересованото лице е подало до едната от двете посочени трети държави молба за предоставяне на статут на бежанец, държавата членка, в която заинтересованото лице е подало нова молба за международна закрила, може, ако са изпълнени условията по член 18, параграф 1, буква в) или г) от този регламент, да поиска от Република Исландия или от Кралство Норвегия да приеме обратно въпросното лице.

44 От това обаче не може да се направи извод, че когато такова обратно приемане не е възможно или не се случи, съответната държава членка има право да приеме, че новата молба за международна закрила, която същото заинтересовано лице е подало пред собствените ѝ органи, представлява „последваща молба“ по смисъла на член 33, параграф 2, буква г) от Директива 2013/32.

45 Всъщност, макар в Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия по същество да се предвижда прилагането от Република Исландия и Кралство Норвегия на някои разпоредби от Регламент „Дъблин III“ и макар в член 1, параграф 4 от това споразумение да се посочва, че за тази цел упоменаването на „държави членки“ в разпоредбите, визирани в приложението към това споразумение, се счита за обхващащо и въпросните трети държави, това не променя факта, че нито една разпоредба от Директива 2011/95 или от Директива 2013/32 не е спомената в това приложение.

46 Дори да се предположи, че както отбелязва запитващата юрисдикция, норвежката система за убежище предвижда равностойно на предвиденото в Директива 2011/95 равнище на закрила на търсещите убежище лица, това обстоятелство не може да доведе до различен извод.

47 Извън факта, че видно от недвусмисления текст на релевантните разпоредби на Директива 2013/32, при сегашното състояние на правото на Съюза трета държава не може да бъде приравнявана на държава членка за целите на прилагането на член 33, параграф 2, буква г) от тази директива, подобно приравняване не може да зависи — тъй като иначе би била застрашена правната сигурност — от преценката какво е конкретното равнище на закрила на търсещите убежище лица в съответната трета държава.

48 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила, по смисъла на член 2, буква б) от тази директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета страна или от лице

без гражданство, чиято предходна молба за предоставяне на статут на бежанец, подадена до трета държава, прилагаща Регламент „Дъблин III“ в съответствие със Споразумението между Съюза, Исландия и Норвегия, е отхвърлена от тази трета държава.

По съдебните разноски

49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 33, параграф 2, буква г) във връзка с член 2, буква р) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която предвижда възможност да се отхвърли като недопустима молба за международна закрила, по смисъла на член 2, буква б) от тази директива, подадена до тази държава членка от гражданин на трета страна или от лице без гражданство, чиято предходна молба за предоставяне на статут на бежанец, подадена до трета държава, прилагаща Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, в съответствие със Споразумението между Европейската общност и Република Исландия и Кралство Норвегия относно критериите и механизмите за определяне на държавата, компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в държава членка, или в Исландия, или Норвегия — Декларации, е отхвърлена от тази трета държава.

Подписи